

ומר, רבי עקיבא סבר, הואיל ויום ולילה כתיב בתורה עצמה, הרי אף על גב דחזה ושוק שבה נלמדים בהיקש משלמים לא הוי דבר הלמד בהיקש, הילכך הרי הוא חוזר ומלמד לבכור בהיקש.

ומהדרינן להוכיח מעלמא בפלוגתא ד"הימנו ודבר אחר" אי חשיב כדבר הלמד בהיקש, שאינו חוזר ומלמד בהיקש.

והוינן בה: בשלמא למאן דאמר "לא הוי היקש", היינו דכתיב בהזאות פר ושעיר של יום הכפורים "וכן יעשה לאהל מועד", ודרשינן: כשם שמזה לפני ולפנים בין הבדים אחת למעלה ושבע למטה מרם הפר, כך מזה בהיכל על הפרוכת מרם הפר!

וכשם שלפני ולפנים אחת למעלה ושבע למטה מרם השעיר, כך מזה בהיכל מרם השעיר!

אלא למאן דאמר "הוי היקש", מאי איכא למימר?

שהרי לא נאמר בשניהם כל מספר ההזאות, אלא בפר נאמר שבע למטה, ובשעיר נאמר אחת למעלה. ולמדין הם בהיקש זה מזה. נמצא שכל אחד הוי "הימנו ודבר אחר", שמקצת כתוב בו ומקצת למד ממקום אחר, ואיך הוא חוזר ומלמד להזאת היכל בהיקש?

ומתריצין: הכא לא הוי דבר הלמד בהיקש שחוזר ומלמד בהיקש אלא הווי שני היקשים מקבילים. ההיקש הראשון הוא למספר ההזאות, שהוקשו הפר והשעיר ללמדנו שמזים אחת למעלה ושבע למטה בשניהם.

והוינן בה: ורבי עקיבא, דלא אייתר ליה "לך יהיה", מהיכן הוא למד לבכור בעל מום שניתן לכהן?

ומשנינן: יליף ליה מ"בשרם" יהיה לך" שנאמר בלשון רבים: חד תם וחד בעל מום.

והוינן בה: ורבי ישמעאל מאי לשון רבים דכתיב?

ומשנינן: "בשרם" דהנך בכורות דכתיבי בפרשה, "בכור שור, בכור כשב, בכור עז", קאמר.

וחזרת הגמרא לדברי רבי ישמעאל, שאין להקיש לתורה משום שתודה עצמה נלמדה בהיקש משלמים.

והוינן בה: במאי קמיפלגי רבי עקיבא ורבי ישמעאל, ומאי טעמא דרבי עקיבא שמקיש לתורה, והלא אין דבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בהיקש?

ומשנינן: מר, רבי ישמעאל סבר: הימנו ודבר אחר. והיינו, דבר שמקצת ממה שמלמד לאחרים כתוב בו ומקצת הוא למד ממקום אחר, כגון אכילת חזה ושוק של תודה ליום ולילה, שהאכילה ליום ולילה כתובה בתורה עצמה, ואילו דין החזה ושוק שלה נלמד בהיקש משלמים. רבי ישמעאל סבר "הימנו ודבר אחר" חשיב כאילו הוי דבר הלמד בהיקש, שאינו חוזר ומלמד בהיקש, הלכך אכילת חזה ושוק של תודה שנאכלין ליום אחד חשיב דבר הלמד בהיקש שאינו חוזר ומלמד בהיקש.